

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 9

เชษฐนั้นกินอาหารเงียบๆ อยู่ข้างภรรยา สีหน้าเคร่งเครียด เรียบเฉย แต่ก็อดไม่ได้ที่จะคอยชำเลืองมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ตา ตักอาหารให้ พรณนิบัติชายแค้นด้วยความรักใคร่

เขารวบซ่อนยิ้ม ชไมพรหันมาถามว่า
“อิมแล้วหรือคะพี่เชษฐ์ ทานของหวานไหม”
“ไม่ละ”

“ตาล่ะคะ” เธอหันไปหาชายชรา “เติมข้าวอีกนิดนะคะ”
“ตาอิมแล้ว”

“ตาทานมะละกอนะคะ พรหันไว้แล้ว หนูไปหยิบให้คะ”

สายชลพูดแล้วก็ลูบๆ จุกๆ เดินไปเปิดตู้ หยิบชามบรรจุมะละกอสุก ที่ถูกหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ออกมาตักแบ่งใส่จานใบเล็กสองใบ วางส้มลง ถือมาวางลงตรงหน้าตา และพี่ชาย

“พี่เชษฐ์ทานมะละกอสุกหวานๆ นะคะ”

เขามองใบหน้าอ่อนใส มือเรียวๆ ที่วางจานผลไม้ลงตรงหน้า ชริมๆ สันหน้าปฏิเสธ ชไมพรจึงสั่งสาวใช้ให้ชงกาแฟ เด็กสาวลุก หายไป ครู่หนึ่งกาแฟดำขมจืดก็ถูกวางลงตรงหน้านายหนุ่ม

เชษฐ์ยกขึ้นดื่ม นึกหน้าบ่น
“ไม่ได้เรื่องเลยฝีมือไอ้พร”

“ไม่จะไปชงให้ไหม” น้องสาวพูดอย่างเอาใจ
“ไม่ต้องหรอก ช่างเถอะ”

แล้วก็ยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่มต่ออย่างไม่เรื่องมาก

ชงโคป้อนข้าวให้ลูกชายของเขาอยู่อีกทางหนึ่ง ได้ยินเสียง หลอกล่อให้อ้าปาก เสียงร้องบ่าง ตะโกนกรีดบ่างอย่างไม่สบอารมณ์ ของเด็กชาย สายชลอดหัวเราะไม่ได้

“เจ้าหนูอึดฤทธิ์มากจริง”

“คงจะง่วงกระมัง” ชไมพรหันไปถามพี่สะใภ้ “เมื่อกกลางวัน อืดนอนหลับหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ” อีกฝ่ายโยกไหล่ “ฉันพาเธอกันไปดูผลไม้ในไร้อวดอยู่กับชงโค”

คนอื่น ๆ ก็เลยเงียบ

เชษฐ์พูดขึ้นลอยๆ “เรื่องไอ้มุ้ง พี่คิดว่าเราน่าจะบอกตำรวจ อย่างน้อยเขาก็ควรจะได้รับรู้และส่งคนมาดูแลบ้าง”

สายชลค้ำอ้อยๆ “แต่หนูว่าอย่าดีกว่านะคะ หนูขี้เกียจตอบ คำถาม พวกตำรวจมีเรื่องซัฟฟอกได้ทั้งวัน ประเดี๋ยวก็เลยเถิดไป ถึงไหนๆ อายเขาเปล่าๆ”

“แล้วถ้าหากว่ามันกลับมาอีก จะว่ายังไง”

“คงจะไม่มาแล้วมั้งคะ นายมุงเกรแต่ไม่ใช่คนกล้า”

“แต่ถึงนายมุงจะมา ชลก็ไม่กลัวใช้ไหม” อัญชลีแทรกด้วย น้ำเสียงเนิบๆ ตีสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ทั้งๆ ที่มีเจตนาพูดให้สามีฟังโดยเฉพาะ “ก็เธอมียอดอยู่ทั้งคน เขาเก่งออกอย่างนั้น ถึงอย่างไรก็คงไม่ปล่อยให้ใครมาทำอะไรเธอได้”

สายชลมองพี่สะใภ้อย่างแปลกใจ ไม่ได้สังเกตประกายตาของ พี่ชายที่เครียดขมขื่นในทันที

ตาขีดด้วยน้ำเสียงแหบๆ แผลวเบา “ถ้าชลมันไม่ยากให้บอก ตำรวจก็อย่าบอกเลย เอาเป็นว่าต่อไปนี้พวกเราระวังตัวกันไว้หน่อย” เขาหยุดพักเพื่อหายใจให้พอแล้วจึงพูดต่อ “ไอ้ชลก็อย่าไปไหนๆ คนเดียวบ่อยนักเลย แล้วก็หาปิ่นติดตัวไว้บ้าง”

“อู๊ย... ตาจะให้หนูยิงใครคะ” เธอหัวเราะคิก “ปิ่นสามกระบอก ของนายมุงหนูก็เอาโยนทิ้งน้ำไปหมดเลยคะ ของอันตรายเก็บไว้ก็ไม่ดี”

เชษฐ์มองเธอเครียดๆ ภายใต้สีหน้าเคร่งขรึมกลับแฝงความรู้สึก ผูกพัน “ความจริงมันก็จำเป็น เธอควรจะต้องใช้ปืนบ้าง ที่นี้มัน บ้านป่าเมืองเถื่อนห่างไกลความเจริญ ไม่เหมือนกรุงเทพฯ ที่เธอเคยชิน เกิดอะไรขึ้นมาเราจะต้องช่วยตัวเองก่อน”

เธอยกไหล่ “ก็ได้ค่ะ แล้วหนูจะลองดู”

“เออ เชษฐ์ สำหรับนายยอดนี้ อย่าให้เขาออกไปทำงานกับ พวกคนงานในไร่เลยนะ” ชายชราพูดกับชายหนุ่ม “ตาขอเอาไว้ ไกลๆ ตัว ให้ช่วยงานที่บ้าน เวลาเชษฐ์ไม่อยู่พวกเราจะได้อุ่นใจ”

ชายหนุ่มมองสายชลทันที ความไม่พอใจประทุอยู่ในประกายตา เธอกลับไม่มีปฏิกิริยาผิดแปลก เคี้ยวมะละกอสุกตุ้ยๆ

“ครับ... คุณตา” เขารับปากอย่างจำใจ

สายชลกำลังเดินเล่นอยู่ใกล้ชายคาบ้านเมื่อพรตือถาดอาหารเดิน ผ่านเข้ามา มันเป็นอาหาร “พิเศษ” ซึ่งชไมพรส่งไปให้ “คนป่วย”

“เอาไปให้ยอดเธอ” เธอถาม

ฝ่ายนั้นยิ้มกว้าง “ค่ะ”

“ให้เขากินยาให้ครบด้วยนะ”

พรรับคำ ประคับประคองถาดอาหารจากไป

ใกล้ค่ำแล้ว ได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังจากข้างในบ้าน เสียงคนงานพูดคุยกันแว่วๆ หญิงสาวนั่งลงท่ามกลางบรรยากาศที่สงบเย็นสบาย ปลดปล่อยใจให้ล่องลอย นึกถึงยอด... ใบหน้าเข้มคมกายร่างสูงใหญ่กว้าง ผึ่งผายประกายตาจริงจัง เธอกำลังนึกสร้างโครงนวนิยายโดยให้ยอดเป็นพระเอก

และเขาก็สมควรที่จะเป็น เธอนึกถึงวีรกรรมน่าประทับใจที่เธอเห็นมากับตา แล้วก็มาหยุดที่สัมผัสสนิทสนมใกล้ชิดซึ่งจุดความรู้สึกอ่อนโยนอบอุ่นขึ้นในใจ

เธอเปลื่อยิ้มคนเดียว

“กำลังฝันถึงใคร”

เสียงหัวนกระดิกขริมของเซษฐีทำให้หญิงสาวสะดุ้ง หันมายิ้มเจื่อนๆ

“พี่เซษฐี.... ชลตกใจหมด...”

เขาเดินเข้ามาใกล้ “เพิ่งผ่านเรื่องร้ายๆ ทำไมนั่งยิ้มอยู่ได้”

“พี่เซษฐีจะให้หนูนั่งร้องไห้หรือ”

“นั่นก็มากไป” เขามองเธอเคืองๆ ก่อนจะถาม

“มันเป็นความคิดของเธอใช่ไหม”

“ความคิดอะไรของหนูคะ”

“ก็ที่จะให้พ่อยอดของเธออยู่ที่นี้ ไม่ต้องออกไปไร” เสียงพูดกระด้าง “ที่นี้ก็เหมาะละซี...”

“โธ่เอ๊ย” เธอร้องอย่างเหนื่อยหน่าย “พี่เซษฐีหาเรื่องอีกแล้ว หนูไม่ได้เป็นคนบอกตานะคะ เป็นความคิดของพี่ไม่ต่างหาก”

เซษฐีรู้สึกแปลกใจ

“พี่ไม่พูดว่าคนดีๆ ทั้งเก่งทั้งกล้าแบบนี้ ไม่น่าจะให้ออกไปทำงานอยู่ในไร ทั้งวันๆ มีแต่ถือจอบถือเสียมตากแดดตากลม พี่ไม่ยอมให้ยอดฝึกทำงานสำคัญๆ จะได้เป็นแขนเป็นขา นี่ไม่ได้เกี่ยวกับหนูนี่คะ หนูไม่ได้ทำอะไรอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นงานในสวนในไร เลี้ยงหมูเลี้ยงไก่ เลี้ยงวัว หนูไม่กล้ายุ่งด้วยหรอกคะ”

“แต่เธอก็พอใจใช่ไหมละ” อีกฝ่ายไม่วายหาเรื่อง

“ก็...อาจจะใช่” น้องสาวยอมรับ รีบพูดต่อไปว่า “เพราะว่าที่นี้พ่อพวกผู้ชายออกไปก็แทบจะเหลืออยู่แต่ผู้หญิง ตาก็แก่แล้ว ซ้ำไม่ค่อยสบาย มีคนแข็งแรง อยู่ใกล้ๆ เวลาเกิดอะไรขึ้นจะได้ช่วยกัน”

“แล้วก็ผจญมาเลือกเอานายยอด”

“ก็เขาใช่ได้จริงๆ นี่คะ คนเราถ้าใจกล้าก็ชนะไปกว่าครึ่งแล้ว อย่างเรื่องเจ้าเล็ก ใครๆ ก็ยอมรับว่าเขาจะต้องตายหากไม่ใช่ยอดช่วยไว้ แล้วเรื่องของหนูวันนี้ ถ้าเขาไม่ช่วย หนูคงจะถูกจับตัวไป และปานนี้ก็คงจะไม่เหลืออะไรแล้ว ทั้งๆ ที่ยอดจะไม่ช่วยก็ได้ แต่เขาก็ช่วยทั้งๆ ที่เสี่ยงภัย เขาอาจจะถูกยิงและตายจริงๆ”

อีกฝ่ายกระแทกเสียง “อี..! ก็เลยชื่นชมกันเป็นการใหญ่”

“โธ่ นี่พี่เซษฐีไม่ได้นึกขอบคุณเขาหรอกหรือคะ หรือว่าไม่ได้ดีใจที่หนูรอดมาได้”

“พูดอะไรอย่างนั้น” พี่ชายทำเสียงดุ “ทำไมพี่จะไม่ดีใจอย่างว่าแต่นายยอดเลย ถ้าพี่อยู่ในเหตุการณ์ พี่ก็ต้องทำอย่างเขาเช่นกัน”

“หนูรู้” เธอยิ้ม ขยับเข้ากอดแขน “พี่ชาย” ทั้งซบหน้าลงอย่างประจบเอาใจ อีกฝ่ายย่นนึ่ง ทำสีหน้าไม่ถูก “พวกเราจะปลอดภัยเสมอเมื่อมีพี่ แต่พี่เซษฐีจะต้องยอมรับความจริงว่าพี่คอยดูแลพวกเราตลอดเวลาไม่ได้ พี่มีงานหนักต้องทำมากมาย”

ชายหนุ่มลอบถอนใจ อยากจะวางมือโอบหลังใหญ่ที่บอบบางของแม่สาวน้อย แต่ที่เขาทำก็คือเดินหนีกลับเข้าข้างในบ้าน

อัญชลีกระแทกแปรงสำหรับแปรงผมลง สีหน้าบึ้งตึง น้ำเสียงประชดประชัน “ทำไมไม่รับขวัญกันให้นานๆ หน่อยละ”

“อะไรอีก..!” เซษฐีถามหัวนๆ

เธอทำตาขวาง “ฉันเห็นนะ แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าคุณคิดอะไรอย่างปฏิเสธเลย ถึงคุณจะเสแสร้งยังไงก็หลอกฉันไม่ได้ ฉันรู้ว่า คุณคิดยังไงกับเด็กคนนั้น”

“เขาเป็นน้องของฉันนะ”

“น้อง...” น้ำเสียงเธอเยาะหยันประชดประชัน “ก็เพียงน้องนอกไส้ ถึงคุณจะทำว่าเลี้ยงเขามา แต่ก็ได้มีสายเลือดเกี่ยวพันอย่างว่าแต่อะไรเลย พี่น้องแท้ๆ ก็ยังเป็นผัวเมียกันได้เลย...”

“ใจดำ...!” เสียงคำรามชัดขึ้นในทันที

อัญชลีอึ้ง โกรธและน้อยใจ มองเขาอยู่อย่างเคียดแค้น “ไอ้ชชี่ ฉันใจดำ ฉันมันผู้หญิงชั้นต่ำไม่มีหัวนอนปลายเท้านี้ ไม่มีสมบัติไม่ได้รับการศึกษา เทียบกันไม่ได้หรอกกับพวกน้องสาวของคุณ”

“นี่” น้ำเสียงและประกายตาของเขาชุนกระด้าง “ถ้าเธอไม่เลิกพูดแบบนี้ ฉันจะออกไปละ”

“ก็ออกไปเลยซี ไปอยู่ห้องแม่สายชลเลยไป” เสียงแหวนขึ้นในทันที

เชษฐหันทหลัง พอมือแตะประตู อัญชลีก็กรี๊ดร้องขึ้นมาอย่าง
ระงับอารมณ์ไม่อยู่

“ฉันอยากให้เขาไปจากที่นี่ ฉันนี่แหละเป็นคนบอกให้นายมุงมา
ฉันเอง..!”

ร่างสูงใหญ่หยุดชะงักหันกลับมา ไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“เธอทำอะไรนะ..!”

อัญชลีนิ่งไป อารมณ์โกรธทำให้โพล่งออกไปอย่างนั้น และ
ตอนนี้จะแก้ตัวก็ไม่ได้แล้ว เธอหันข้างให้ ร้องไห้กระซิก

“ตั้งแต่เด็กคนนั้นกลับมา คุณก็เย็นชาใจร้ายกับฉัน คุณรักเด็ก
คนนั้นใช่ไหม”

เชษฐเดินเข้ามาหา มือใหญ่กระซากไหล่คนที่ เป็นแม่ของลูก
ให้หันมา คำรามขู่เข้ญ “เธอบอกว่าเธอทำอะไร”

“ก็ได้ ฉันเป็นคนให้ท้ายนายมุง” สีหน้าเธอไม่ละความถือดี
“ฉันบอกให้เขามาพาสายชลไปเอง เป็นยังงั้ละโกรธฉันใหม่ ตบฉัน
เลยชิ ที่ฉันคิดร้ายกับสายชล”

ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายกร้าว เขาจ้องหน้าเธอก่อนจะ
ผลักใส่ออกไป

“เธอเลวมาก”

“ใช่ ฉันเลว แต่ที่เลวก็เพราะว่าฉันรักคุณ ฉันทนไม่ได้ที่คุณ
สนใจคนอื่น” เธอร้องไห้พยายามเรียกร้องความเห็นอกเห็นใจ
“ฉันตามคุณมาอยู่ที่นี้ พยายามทำงานปรนนิบัติรับใช้ แต่คุณไม่ได้
สนใจฉันเลย วันๆ คุณเอาแต่ทำงาน พอว่างคุณก็อยู่ของคุณ หรือไม่
ก็ไปไหนๆ คนเดียว คุณไม่เคยนึกถึงฉันเลย”

เชษฐได้แต่ยิ้มนิ่งมองคนที่ร้องไห้ฟูมฟายอย่างระอา

“คุณไม่เคยพูดเพราะๆ ไม่เอาใจ ฉันจะเป็นยังงั้ไ้อยู่ยังงั้ไ้ข้าง
เหมือนกับว่าเราต่างคนต่างอยู่ คุณเกิดอารมณ์ขึ้นมาเมื่อไหร่ถึงจะหัน
มาหาฉัน.... ฉันทนมาได้ และจะทนต่อไป... หากว่าสายชลจะไม่กลับมา
และคุณแสดงอะไรๆ ที่ทำให้ฉันรู้ว่าคุณรักเด็กคนนั้น”

สีหน้าของอีกฝ่ายอ่อนลง

“ฉันเกลียดเด็กคนนั้น ฉันอยากให้เขาไปเสียให้พ้น”

“เธอก็เลยผลักใสเขาไปให้นายมุง...”

“ใช่ชิ ก็ฉันไม่เห็นทางอื่นแล้วนี่”

เชษฐนิ่งไปครู่หนึ่ง “รู้หรือเปล่าว่านี่เป็นการกระทำโง่ๆ”

“รู้ชิ ฉันทำอย่างฉลาดไม่ได้ ถึงต้องทำอย่างโง่ๆ”

“ถ้านายมุงได้สายชลไป เธอรู้ไหมว่าเราจะต้องเสียอะไร...”

เสียงพูดเรื่อยเรียบ “อย่าว่าแต่นายมุงเลย ไม่ว่านายยอดหรือว่าใครก็
ตาม หากเขาได้สายชล เขาก็จะได้ครึ่งหนึ่งของกรรมสิทธิ์ในไร่นี...”

อีกฝ่ายหนึ่งเงิบงันอย่างคาดไม่ถึง

รอยยิ้มสะใจฉาบอยู่ที่มุมปากของเชษฐ

“คุณตาทำพินัยกรรมไว้นานแล้ว ตั้งแต่แม่ของยายไม่ตาย
เขายกไร่นีให้กับคนสองคน ชิไมพรและสายชล

“แต่... คุณเป็นคนทำงานทั้งหมด...”

“ฉันไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไข ถึงจะทำงานหนัก แต่เขาก็แบ่ง
ผลประโยชน์ให้ตลอดเวลา”

“ไม่ยุติธรรมเลย... ไม่ยุติธรรม... สองคนนั้นไม่ได้ทำอะไรเลย”

เธอคร่ำครวญ “พูดกับคุณตาชิ บอกให้เปลี่ยนพินัยกรรม”

“ฉันจะทำได้ยังงั้ไ้” สีหน้าของเขาเย็นชา “ยายไมก็จะต้อง
ไม่เห็นด้วย เขาเคยพูดว่าจะแบ่งส่วนของเขาให้ฉัน แต่ว่าจะไม่
แตะต้องสายชล”

“มันควรจะเป็นของคุณทั้งหมด”

“นั่นนะชิ... แล้วอย่างนี้เธอยังจะให้ฉันปล่อยสายชลไป”

คนพูดหรือตา สุ่มเสียงกลับจับไม่ได้ว่าเขารู้สึกอย่างไร...

สายชลรู้สึกแปลกใจเมื่อเห็นอัญชลียิ้มให้ เธอเพิ่งกลับมาจากการ
วิ่งเหยาะออกกำลังกาย ส่วนฝ่ายนั้นถือถาดใส่จานอาหารออกมาจาก
ตัวบ้าน

“ไปวิ่งกลับมาแล้วหรือ..... เหนื่อยไหม”

“นิดหน่อยคะ” เธอทำสีหน้าไม่ถูก ฉงนว่าแสงสลัวในยามเช้า
หลอกตาเอาหรืออย่างไร

อัญชลีทำสีหน้าอ่อนหวาน “พีกำลังจะยกอาหารไปให้ยอด
ได้ทานอาหารดีๆ จะได้หายเร็วๆ จะไปด้วยกันไหม”

เธองงงไม่หาย ตอบว่า “ไม่ละคะ พี่อัญไปเถอะ”

“ไปอาบน้ำแล้วรีบลงมากินข้าวนะ ได้ยินเชษฐถามหาอยู่
เห็นว่าจะชวนออกไปไร”

คนพูดเดินจากไป แต่ว่าคนฟังยังยิ้มนิ่งอยู่อย่างแปลกใจ
เธอเดินเข้าบ้านงงๆ ยังไม่วายหันกลับมาองด้านหลังของอีกฝ่ายซึ่ง
แยกจากไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

สายชลยังอยู่ในห้องเมื่อเชษฐมาเคาะประตูเรียก

“ออกไปไรกัน” เขาชวน

“จะดีหรือคะ ประเดี๋ยวก่อนพี่อัญว่าเอา”

“ไม่ว่าหรอก ไปเถอะ ออกไปดูๆ อะไรบ้าง ไหนเคยออกปากว่าจะช่วยพี่”

“ก็ตอนนั้น...”

เธอขยับจะแย้ง แต่ว่าเซษฐีตัดบทเสียก่อน “พี่จะลงไปรอข้างล่าง” แล้วร่างสูงใหญ่หนาแน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อก็หันเดินจากไป

เธอมองตามงงๆ นี่ก็อีกคนหนึ่งแล้วที่ทำให้แปลกใจ เขาเคยมีท่าที่ไม่พอใจเมื่อเธอเข้าไปยุ่งกับงานในไร่... เธอทำไม่ได้หรอก... จะอยากรู้ไปทำไมในเมื่อเธอไม่ได้คิดจะทำจริงจิง... เขาเคยพูดเช่นนั้นเมื่อเธอซักถาม เธอเคยขอตามเขาไปดูงาน เซษฐีอนุญาต แต่ครั้งนั้นอัญชลีมีท่าที่ไม่พอใจเขาก็เลยพลอยหงุดหงิดไปด้วย สายชลจึงตัดปัญหาด้วยการอยู่แต่ในที่ทางของเธอ ไม่ก้าวก่ายก่องวนให้ผู้อื่นรำคาญใจ

แต่ว่าขณะนี้ทั้งสองกลับมีท่าที่เปลี่ยนไป

คำชวนของเซษฐีรวบรัดจนคล้ายกับจะเป็นคำสั่ง ความเกรงใจพี่ชายทำให้สายชลทำตามอย่างว่าง่าย แต่งตัวรัดกุมถือหมวกปีกกว้างเพื่อป้องกันแสงแดดเดินลงมาข้างล่าง

“ความจริงงานของเราควรจะขยายได้อีก”

เซษฐีพูดเมื่อนั่งรถออกไปด้วยกัน มีคนงานและเครื่องมือบรรทุกอยู่ที่กระบะหลัง “เรายังไม่ได้ใช้ที่ดินให้เป็นประโยชน์เต็มที่ แล้วยังมีที่ดินอีกมากมายที่ยังถูกทิ้งให้ร้างว่างเปล่าไม่ได้ใช้ประโยชน์”

“แต่ว่าแค่นี้พี่เซษฐีก็ทำงานหนักมากอยู่แล้วนี่คะ” เธอพูดอย่างกังวล “ขยายงานอีกจะไหวหรือคะ”

“ไหว ถ้ามีคนช่วย... ชลไม่คิดจะปักหลักที่นี่หรือ”

อีกฝ่ายหนึ่งไปครุ่นหนึ่ง

“ไม่รู้ซีคะ หนูยังคิดไม่ตก”

“ยังคิดจะกลับกรุงเทพอยู่อีกหรือ”

“หนูกียังไม่รู้...” น้ำเสียงตอบทอดอ่นลงอย่างมีความสนใจ

เซษฐีเหลือบตามอง ชีวิตในช่วงหลังส่วนใหญ่ของสายชลอยู่ที่กรุงเทพ เธอเรียนจบและทำงาน นานๆ ครั้งจะกลับมาอยู่บ้าน แต่ว่าครั้งนี้สายชลมากะทันหัน ทั้งงานทั้งการ และอยู่ต่อมาเนิ่นนาน โดยไม่ได้พูดถึงการกลับไปกรุงเทพอีก เธอเปิดเผยอย่างไม่ปิดบังว่าเพราะความเสียใจ เธอถูกผู้ชายหักอก

“อยู่ที่นี้ก็แล้วกัน”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยอย่างที่เคยเป็น โดยนิสสัยแล้วเซษฐีเป็นคนกระด้าง ค่อนข้างดุดัน แต่ว่าสายชลเคยชิน เพราะว่าเจอะเจอมาตั้งแต่จำความได้

“ทำสวนทำไร่ ลำบากนิดหน่อยแต่ก็สบายใจ” เขาว่า “ชีวิตที่นี้เป็นอิสระดีไม่ใช่หรือ งานของเราเอง ไม่มีเจ้านาย อยากรทำอะไรก็ทำ ไม่อยากทำก็ไม่ทำอะไร”

น้องสาวได้แต่นิ่งเงียบ

“สังคมในเมืองกรุงออกจะวุ่นวาย” น้ำเสียงทุ้มห้าว พูดต่อ “แข่งขัน แก่งแย่ง ชิงดีชิงเด่น ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลก็เหมือนกัน ส่วนมากก็หลอกหลวง จอมปลอม หากความจริงใจไม่มีใครได้ ถึงอย่างไรผลประโยชน์กับความต้องการส่วนตัวจะต้องมาก่อน”

“มันก็เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ไม่ว่าจะในเมืองหรือที่ไหน” เสียงคำน้อน

เขาพูดว่า “แต่ในเมืองมีเครื่องล่อใจมากกว่า มันยั่วยุให้คนทำความชั่ว เห็นผิดเป็นชอบ”

เธอนิ่งคิดก่อนจะพูดว่า “หนูอยู่ที่นี้ก็สบายดี เพียงแต่นึกไม่ออกว่าจะช่วยงานอะไรได้ หนูเคยชินอยู่กับงานอ่านงานเขียน งานที่ทำอยู่ที่กรุงเทพก่อนจะมานี้ก็หนักไปในทางนั้น”

“เธอก็ยังเขียนได้นี่ ถ้าอยากจะทำ... เพียงแต่ไม่ต้องไปนั่งประจำสำนักงานไหน แต่นั่งทำอยู่ที่บ้านเราก็ได้ไม่ใช่หรือ”

สายชลไม่ได้มีความรู้สึกลึกซึ้งซึ่งกันกับคำว่า “บ้านเรา” ที่เขาเอ่ย “ที่นี่เป็นบ้านของเธอนะสายชล” เขาย้ำ “ตาก็แก่และไม่แข็งแรง ตารักเธอ เธอก็รู้ แต่ก็ยังจะใจดำทิ้งไปได้”

เธอยืนริมฝีปาก “ก็หนูไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่นี่คะ และหนูก็กลัวชีวิตแบบนี้ เจ็บเหงา ไม่มีเพื่อน ไม่มีสังคม ไม่มีอะไรนอกจากงานหนัก”

“เธอกลัวเพราะว่าไม่รู้จักมัน งานหนักไม่ใช่เรื่องน่ากลัว” น้ำเสียงทุ้มมีกังวานอ่อนโยน “การใช้แรง การควบคุมคนงานอาจจะหนักหนาเกินไปสำหรับการเริ่มต้นใหม่ เธอไม่ต้องทำ แค่ออยตรวจดูคนงานบ้าง ถ้ามีปัญหาอะไรที่แก้ไขไม่ได้ก็ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพี่ แต่เธอจะต้องให้โอกาสตัวเองได้ศึกษางานก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะทำหรือไม่ทำ”

“ก็ได้คะ แต่พี่เซษฐีไม่ว่าใช่ไหม หนูจะตัดสินใจอย่างไร”

เขานิ่งไปก่อนจะตอบว่า “ไม่ว่า ทุกอย่างแล้วแต่เธอ”